

تعمید، گامی در پس توبه

تعمید چه جایگاهی در زندگی مسیحی دارد؟

تعمید یکی از آیین‌های بنیادین زندگی مسیحی است. ولی امروزه هر گروه مسیحی نگاه خاصی نسبت به مفهوم و شکل تعمید دارد. دسته‌ای تعمید را با آیین ختنه یکی می‌دانند و از همین‌رو نوزادان را تعمید می‌دهند در حالی‌که گروهی دیگر، تعمید را امری غیر ضروری می‌دانند و بر ایمان و تعهد مسیحی تاکید می‌کنند.

در زبان یونانی تعمید به معنی فرورفتن در آب یا هر مایع دیگر است. اصطلاحی که در متن یونانی به کار رفته به آیینی اشاره می‌کند که نیازی به تکرار آن در زندگی نیست. در اینجا است که تعمید مسیحی با آیین‌های طهارت یهودی تفاوت دارد. پطرس رسول تاکید می‌کند که تعمید رهایی‌بخش، چیزی فراتر «آیین طهارت تنی نجس شده است...». (یکم پطرس 3:21)

1. شکل تعمید

درباره‌ی شکل تعمید مطالبی فراوان عنوان شده، یکی از نوشته‌ها مسیحی سده‌ی دوم، به نام دیداکه تاکید می‌کند که هرچند بهتر است تعمید در آب صورت بگیرد ولی در صورت کمبود آب می‌شود افراد آب‌پاش کرد. از همین‌رو امروز بسیاری از مسیحیان، بلاخص در مناطق پرآب اروپا و آمریکا، به صورت آب‌پاش تعمید می‌گیرند. ولی هر باورمند باید از خود بپرسد که در روزگار مسیح و کلیسای آغازین تعمید به چه شکلی صورت می‌گرفت؟ برپایه‌ی قاعده‌ی کلام از امر بحث‌برانگیز با دو شهادت اثبات می‌شود.

الف. تعمید یحیی

در یهودیه آن روزگار، یهودیان تعمیدگاه‌های بسیاری برای انجام آیین طهارت ساخته بودند ولی شخصی مانند یحیی از این امکانات بی‌بهره بود. پس او مکانی را برمی‌گزیند که به اندازه‌ی پرآب باشد تا تعمید در آب صورت بگیرد. چه بسا می‌تواند با پاشیدن آب از جویباری تعمید را انجام دهد ولی یحیی جایی پرآب را انتخاب می‌کند.

ب. تعمید خواجه‌سرای حبشی

کتاب مقدس مژده‌رسانی فیلیپ حبشی به یکی از بزرگان دربار کنداکه ملکه حبشه یا سودان شمالی کنونی را به ما گزارش می‌کند. خواجه‌سرا پس از آگاه شدن به معانی نبوت‌های

کتاب مقدس و تحقق آنها در زندگی و خدمت عیسی، پیغام را می‌پذیرد و خواهان تعمید خود می‌شود:

«چون در عرض راه به آبی رسیدند، خواجه گفت، اینک، آب است! از تعمید یافتنم چه چیز مانع می‌باشد؟» (آیه 36)

چه بسا نویسندگان دیداکه تا اینجای متن را خوانده باشند و گمان کنند آب کوزه‌ها تمام شده بود و آنها باید کوزه‌ها را پر می‌کردند. ولی چنانچه به خواندن ادامه دهیم، چنین می‌خوانیم:

«هر دو به آب فرود شدند. پس او را تعمید داد.» (آیه 38)

باز چه بسا کسی بپندارد چنان‌که در نقاشی‌های روزگار نوزایی می‌بینیم، یوحنا و رسولان با کاسه‌ای پر آب مردم را در رودخانه‌ها تعمید می‌دادند ولی همین‌جاست که باز کلام در تشریح دقیق‌تر امر چنین اضافه می‌کند:

«و چون از آب بالا آمدند.» (آیه 39)

2. به نام عیسی مسیح؟

نام، یکی از برابرهای واژه فرد یا شخصیت در زبان کتاب مقدس است. داوود خانه‌ای را برای نام یهوه ساخت. به بیانی باید آن خانه به پرستش یهوه اختصاص می‌یافت. داوود و یوناتان به نام یهوه، عهد می‌بندند، به بیانی در زمان پیمان از یهوه یاد می‌کنند، شخص یهوه را به عنوان داور و شاهد خود قرار می‌دهند.

نامی که خداوند خود را با آن در عهدعتیق شناساند یهوه بود. هر سخن و هر کاری در قالب آیینی با یاد نام یهوه اعتبار می‌یافت. برای همین، خداوند افراد را از کاربرد و افراشتن نام یهوه برای امری پوچ، منع می‌کند و کسانی‌که چنین می‌کنند را سزا می‌دهد. (خروج 7:20)

خواندن نام یهوه در شایستگی، رستگاری را به بار می‌آورد. (یوئیل 2:32). داوود جوان به نام یهوه به جنگ جلیات آمد.

ولی آیا در عهد جدید نیز باید چنین باشد؟

در پیغام پنطیکاست، پطرس از یوئیل 2:32 یاد می‌کند ولی در هنگام حکم تعمید به جای بردن نام یهوه، می‌گوید: «هرکس به نام عیسی مسیح تعمید یابد.» چه بسا بپرسید چرا؟ چون نام عیسی مسیح بالاترین نامی است که جهت رستگاری به آدمی داده شده است. (اعمال 12:4؛ مزمور 1:54)

چنان‌که خدا در قالب فرشته که خود را در عهدعتیق به نام یهوه معرفی کرد، او به همین‌سان در عهدجدید خود را به نام عیسای مسیح معرفی می‌کند. پولس خطاب به ناباورمندان یهودی شهادت می‌دهد:

«خداوند چنین گفت: «من همان عیسی هستم.» (اعمال 15:26)

پولس رسول در عهد جدید حکم می‌کند که هر آیینی به نام عیسی انجام شود. از دعا گرفته تا شفای بیماران و تعمید و حتی تدهین افراد. این نام عیسای مسیح است که به هر آیینی اعتبار می‌بخشد.

پایان